

Igehirdetés, mely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2023. március 19-én.

Lukács evangéliuma 22. rész 61-62. verse: „Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment, és keserves sírásra fakadt”.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt vasárnapon Júdás árulásáról volt szó, és arról, hogy miként vezette őt félre a Sátán. A mai napon az evangéliumi történetek sorrendjében pedig egy másik tanítvány került elénk, aki szintén elbukott. Sokat gondolkoztam már azon, hogy a két eset miben más. Hiszen amikor Jézus beszélget a tanítványaival, akkor elmondja, hogy a Sátán majd megrostálja őket, és a legnehezebb órákban egyedül hagyják Jézust. Amikor pedig Péter fogadkozik, hogyha a többiek el is hagyják a Mestert, ő soha, akkor Jézus csendesen figyelmezteti Pétert, hogy mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadja meg Őt. Ez pedig a felolvasott evangéliumi részletben meg is történt. Júdást is a Sátán vezette félre, meg Pétert is a Sátán vezette félre. Miben más a két történet? Nagyon egyszerűen abban, ahogyan a két esemény zajlik, és abban, ahogyan a két történet befejeződik.

Jézus itt megfordult és rátekintett Péterre. Lehet, hogy a Sátán ott volt Péter lelkében, és igyekezett a legnagyobb mélységbe lerántani, de ez a tanítvány ott maradt látótávolságon belül. Nem távolodott el annyira Jézustól, hogy már ne maradjon kapcsolat. Jézus rá tudott nézni. Míg Júdás kilépett a körből, Péter bent maradt.

Életünk mélységeire nézve ez lehet számunkra is a recept. Bármi történjen is, ne távolodjunk el annyira Jézustól, hogy már ne legyen kapcsolat. Megoldás ugyanis csak akkor van. Milyen érdekes, hogy emberek tömegei azért mondanak nemet a Jézussal való kapcsolatra, mert történik velük valami nehézség. A nehézségben pedig nem azt keresik, hogy Jézus miként tud segíteni, hanem azt, hogy ki okozta ezt a mélységet. Nagyon sokan nem úgy gondolkodnak, mint Péter. Nem azt veszik elő, hogy én mit tettem, hogy mi az én hibám, hanem pontosan az ellenkezőjét nézik: ki okozta nekem ezt?

Abban az esetben tudunk ugyanis Jézus közelében maradni, hogyha nem Istent hibáztatjuk mindenért. Mennyire könnyű azt mondani, hogy miért engedte ezt, vagy azt a Mindenható. Beleégett a szemembe és az agyamba egy mondat, amit még annak idején a szörnyű veronai buszbaleset után olvastam internetes megjegyzésként. Ott volt a kép, és valaki trágár szavakkal kérte számon Istent, hogy nézze meg, mit csinált. Olyan valaki tette ezt, akinek az életében egyébként nem volt ott a Mindenható. Nem foglalkozott vele, és nem kereste a közelségét. De ha baj van, ha akár sokszoros emberi mulasztás is vezetett a borzalmas tragédiához, akkor is Istenre mutogatunk. Mert így a legegyszerűbb. Nem kell a saját felelősségünket megvizsgálni. Nem kell azt mérlegelni, hogy vajon én mit tettem? Egyszerűen csak Istent kell hibáztatni, és ki kell mondani, hogy nekem ilyen Isten nem kell. Ő pedig nem fog védekezni, mint ahogyan Jézus is szótlan maradt a vádlói előtt.

Amikor pedig már egyszer eszembe jutott, hogy mindenért Isten a hibás, akkor a saját életem kudarcaiért is Őt fogom elővenni. Ha nem sikerült egy dolgozat, vagy vizsga, akkor Ő a hibás, még akkor is, hogyha én nem tanultam eleget. Ha nem működnek az emberi kapcsolataim, akár a családon belül, akár a barátságaimban, akkor is Isten a hibás, még akkor is, hogyha én vagyok az, aki másokat eltaszítok magamtól. A sort pedig nagyon sokáig folytathatnám. Ha nem maradtunk Jézus közelében, akkor az életünk kudarc, amiért Istent hibáztatjuk. Péter azonban ott maradt látótávolságban, és Jézus ránézett!

Amit pedig kiolvasott ebből a szempárból, az nem volt kellemes. Jézus tekintete mindent elárult. Ugye megmondtam? Látod, hogy hiba volt annyira megbízni magadban? Péter visszaemlékezett Jézus szavaira, hogy hiába a fogadkozása, hiába a reménysége, hogy ő jobb lesz, mint a többiek, mégis elbukott.

Jézus jelenléte, Jézus közelsége emlékeztet minket a valóságra. Nem Isten a hibás mindenért, nem Ő az, aki minden rosszat, minden gonoszsgot megtesz, hanem egyedül mi, emberek. Pár napja történt egy óriási baleset az M1-es autópályán. Több, mint 42 autó összecsiszódott, egy személy meghalt, és csaknem negyvenen megsérültek. 19 autó kiégett. Teljesen nyilvánvaló, hogy ebben az esetben pontos megoldást senki nem fog találni, hogy mi lehetett az oka a tömegbalesetnek. De megmaradt bennem az a mondat, amit egy szakértő talán két nappal az események után nyilatkozott. „Vélelmezhető, hogy többen nem tartották be a megfelelő követési távolságot”, emiatt lett ennyire súlyos a baleset. Sajnos az ember hibázik, és vannak esetek, amikor annak ennyire súlyos következményei lesznek. A kérdés csak az, hogy ezt beismerjük-e?

Igehirdetés, mely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2023. március 19-én.

Nagyon sokszor mi is úgy teszünk, mint ahogyan az egyik kisgyerek, aki minden egyes alkalommal, amikor összetört valamit, vagy éppen rossz jegyet kapott az iskolában, azt a mondatot adta magyarázatként: „nem az én hibám”. Ha nem az enyém, akkor kié? Jézus azonban ránk néz, és ebből a tekintetből kiolvassuk, hogy mindez az én hibám volt. Én nem figyeltem, én nem voltam eléggé kitartó, és nem tettem elég energiát bele a dolgaimba.

Tudom, hogy az életünknek ez a legnehezebb része. Felismerni és beismerni, hogy valamit elrontottunk. Sok olyan embert ismerek, akik erre teljességgel képtelenek. Minden és mindenki más a hibás, de ők nem. Ha sorozatos konfliktusok vannak valahol, akkor mindenki más a hibás, csak éppen ő nem. Ilyenkor mindig azt a kérdést teszem fel magamnak, hogyha én minden emberrel konfliktusba kerülök, akkor lehet, hogy mégis velem van a baj? Hogyha az autópályán mindenki szembe jön, akkor lehet, hogy én megyek rossz irányba? Jézus ránk néz, és figyelmeztet. Vizsgáld meg magad, hogy miben vagy hibás.

Amikor pedig a böjti időszakban benne vagyunk, akkor ezt különösen is fontos meglátnunk. Mi az, amit nem jól tettem? Vagy feltehetjük másként is a kérdést: mi az, amiben van még hova fejlődnöm? Hol látom azt, hogy még fejlődhet a szeretetem a családtagjaim iránt? Feltehetem a kérdést, hogy lehet-e javítani az időbeosztásomon, hogy jusson még több időm a Krisztussal való kapcsolatra? Megvizsgálhatom, hogy megfelelő-e az érték sorrend az életemben? Azt tartom-e a legértékesebbnek, arra fordítok-e a legtöbb energiát, ami tényleg elengedhetetlenül fontos? A többi meg csak ezek után következik? Olyan sokszor hallom azt a mondatot, hogy mindegy mi történik, csak egészség legyen. Tudom, hogy fontos dolog az egészség, de tényleg ezen múlik az életem? Mi van akkor, hogyha nincsen egészség? Mi van akkor, hogyha már valaki fiatalon is súlyos betegséget hordoz? Akkor nincsen élet? Ott áll-e az értéksorrendem élén maga a Megváltó, Jézus Krisztus? Ki tudom-e azt mondani, hogy mindegy mi történik, csak Krisztus legyen velem? Amikor ugyanis ott vagyok Jézus közelében, amikor a tekintetéből látom, hogy még van hova fejlődnöm, akkor ez a legfontosabb, amit észrevehetek: Krisztus itt van velem.

A történet végén ugyanis, amikor látta Jézus tekintetét Péter, akkor megbánta tettét, és sírva fakadt. Nem maradt kemény a szíve. Nem hagyta érintetlenül ez az egész történet. Tudta, hogy elbukott, tudta, hogy olyat tett, amire nincsen bocsánat. Vagy mégsem? Péter tudta, hogy még erre a tetteire is van bocsánat? Ebben különbözik a leginkább Júdástól Péter. Mindketten megbánták tettüket. Júdás is igyekezett a maga emberi módján megoldani a dolgokat. Visszavitte a 30 ezüstöt a főpapoknak, csak hogy nem találta meg azt a helyet, ahol a megbánása feloldásra kerül. Péter pedig kereste a megbánás helyét, és megtalálta. Pontosan ugyanott, ahol észrevette a hibáját. Belenézett Jézus szemébe, és tudta, hogy óriásit hibázott, de tudta, hogy nála van a megoldás is.

Péter élete pedig ebben a tudásban válhatott újjá. Ő lett a húsvéti sír legelső megpillantója, ő lett a pünkösti prédikátor, ő lett, aki sokféle szenvedést is vállalt Jézusért, és ő lett az is, aki mártírhálált halt a hitéért. Az egykori tagadóból Jézus Krisztus leghűségesebb, legerősebb és leginkább kitartó tanítványa lett. Azért, mert belenézett Jézus szemébe.

Számunkra is ennek a történetnek ez lehet a biztatása. Lehet, hogy sok minden nem jó az életünkben. Lehet, hogy sok mindenre nem találjuk meg a megoldást. Lehet, hogy úgy érezzük, hogy ahova kerültünk, onnan nincsen kiút. De nézzünk bele Jézus szemébe. Álljunk meg előtte őszinte imádságban, és gondoljuk végig, hogy hol tartunk most, és hol tartottunk akkor, amikor Ő állt mellettünk. Vegyük észre azokat az áldásokat, amikkel már eddig is megajándékozta az életünket. És helyezzük a lelkünket, az életünket teljes bizalommal az Ő kezébe! Jézus ránk néz, ma is biztat bennünket, úgy, ahogyan a tengeren viharban lévő tanítványokat megszólította: „Biztatok, én vagyok, ne féljete!”

Ámen!